

Full diocesà

22 d'octubre del 2017

p4 – Avui, diada del Domund: «Siguem valents!»

p5 – El vídeo del Papa: segueix-lo a través de la web

Trobada de mestres cristians

Les delegacions d'Ensenyament dels bisbats de Catalunya i la Fundació Escola Cristiana, juntament amb el Moviment Cristià de Mestres i Professors, van celebrar al santuari de la Mare de Déu de Montserrat, el dissabte 7 d'octubre, el primer Aplec de Mestres i Professors Cristians, que va comptar amb la participació de 130 persones. Segons Mn. Norbert Miracle, delegat diocesà d'Ensenyament, aquest I Aplec ha tingut com a objectiu convocar, especialment, els professors i mestres cristians de l'escola pública perquè es coneguin entre ells i enforteixin llaços de fraternitat.

La jornada es va iniciar amb la benvinguda a càrrec del prior del monestir, P. Ignasi Fossas, i de l'arquebisbe Jau-

me Pujol, prelat encarregat de l'àmbit d'ensenyament de la Conferència Episcopal Tarraconense. Seguidament els mestres van participar en l'eucaristia del santuari. «Poso als peus de la Mare de Déu el vostre treball, les vostres il·lusions i també les nostres preocupacions o, millor, les nostres ocupacions», va dir Mons. Jaume Pujol en l'homilia. I afegí: «Sigui quina sigui la vostra especialitat, el vostre paper a l'escola, tots som cridats a escampar l'amor del Crist allà on ens trobem, especialment vosaltres, mestres i professors, que teniu un rol tan important en l'educació de les noves generacions, dels infants i joves.»

La jornada va continuar amb una ponència sobre la labor social de l'Església i es va fer treball en grups per diòcesis.

«Retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu»

Diumenge XXIX durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor pren Cir, el seu ungit, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats, perquè no trobi tancades les portes. El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu elegit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes. »Jo sóc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em coneguessis t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo sóc el Senyor. No n'hi ha d'altre.»

(45, 1.4-6)

Salm responsorial

Doneu al Senyor honor i majestat.

(Salm 95)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau. Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb molta convicció.

(1, 1-5b)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li: «Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense miraments per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, què en penseu, d'això?: És lícit o no, de pagar tribut al Cèsar?» Jesús, que s'havia adonat de la seva malícia, els respongué: «Hipòcrites, per què proveu de

comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut.» Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar.» Jesús els respon: «Doncs, retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu.»

(22, 15-21)

«No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, nostre Senyor, aguanta les adversitats»

Déu ens cura fins i tot allà on no ens fa mal

Jean Hakolimana, prev.

L'evangeli d'avui deixa en entredit l'afirmació segons la qual Jesús no va combatre l'imperi romà. L'imperi romà era molt més que un muntatge polític-militar. Era també un sistema de valors, una ideologia, entesa com un conjunt de variables que, de la realitat, intenta donar una explicació pròpia i completa. En això sí que va xocar amb Jesús. Més que l'explotació dels pobles sota el seu domini, el mal major de l'imperi, igual que qualsevol ideologia, era el seu control i condicionament de les ments i dels cors. És en aquest context que cal situar la contradicció que un fariseu, defensor de la puresa jueva, tingui preferència per la moneda impura romana, quan la Torah ho prohibia i proporcionava alternatives per a l'activitat econòmica. Arran d'una pregunta feta a Jesús en defensa de la puresa jueva, el fariseu queda al descobert quan Jesús li demana d'ensenyar la seva moneda. Així Jesús el diagnostica d'un mal que estava lluny d'imaginar: la coexistència serena en el seu cor entre la defensa de la puresa i la impuresa de la trampa.

A vegades ens passa quelcom semblant als creients. No sempre tenim consciència de les nostres mancances. I quan ho fem, ens fixem en les mancances de les quals tenim consciència. El més greu, però, són aquelles mancances greus a les quals ens acomodem amb consciència tranquil·la. Per costum, per inèrcia o tossuderia, som capaços d'acomodar-nos a situacions i comportaments d'un greu dèficit evangèlic. Aquest diumenge ens dona una bona ocasió per a oferir a Déu aquestes flaqueses que ens tenen domesticats. Demanem-li que ens curi, no sols d'allò amb què lluitem conscientment, sinó també que ens curi allà on tenim un mal que no ens fa mal.

La imatge

El tribut, allò que qui governa pot exigir, ha estat sempre un assumpte espinós. A Jesús li ho plantegen com un parany. Ara que no hem de pagar ni al Cèsar ni al Sanedrí, continua la dificultat: tothom vol cuidar i conservar la butxaca.

Actualment més aviat es planteja des del vessant de la justícia o de l'amor al proïme: que a ningú li manqui el necessari. I encara així hi ha excuses.

El tribut de la moneda (1516). Titan

Lit. hores: Setmana I

23 dilluns

—Sant Joan de Capestrano, prevere (1385-1456)
Romans 4,20-25 / Salm Lluc 1,69-70.71-73.74.75 / Lluc 12,13-21

24 dimarts

—Sant Antoni M. Claret, bisbe (1807-1870)
Romans 5,12.15b.17-19.20b-21 / Salm 39 / Lluc 12,35-38

25 dimecres

—Sant Bernat Calbó, bisbe (1180-1243)
Romans 6,12-18 / Salm 123 / Lluc 12,39-48

26 dijous

—Sants Lluçia i Marcia, màrtirs
—Sant Evarist, màrtir. Papa (97-105)
Romans 6,19-23 / Salm 1 / Lluc 12,49-53

27 divendres

—Santa Sabina, màrtir (s.IV)
Romans 7,18-25a / Salm 118 / Lluc 12,54-59

28 dissabte

—Sant Simó i sant Judes Tadeu, apòstols
—Sant Alfred, laic (849-899)
Efesis 2,19-22 / Salm 18 / Lluc 6,12-19

29 diumenge XXX de durant l'any / Cicle A

—Sant Narcís, bisbe i màrtir (s.IV)
Èxode 22,20-26 / Salm 17 / 1 Tessalonicencs 1,5c-10 / Mateu 22,34-40

Celebració dels 325 anys de l'Escolania de Sant Miquel de Cardona

Escolania de Sant Miquel

El cap de setmana del 30 de setembre i l'1 d'octubre, l'Escolania de Sant Miquel de Cardona va commemorar el seu 325è aniversari fundacional amb dos reeixits actes celebrats a Manresa i a Cardona.

A la capital bagenca, conjuntament amb la Coral Infantil Escodines, els escolans cardonins van protagonitzar un entranyable concert a l'església de les Caputxines dins el cicle de «Concerts al Convent». Els cantaires cardonins van oferir un selecte recital acompanyats al piano per Francisca Ribas i a la guitarra per Ramon González.

A Cardona, l'Escolania va cantar l'ofici solemne en honor al patró de la parròquia i dels petits cantaires, l'arcàngel sant Miquel, a qui la formació cardonina va voler reivindicar recuperant els antics goigs cardonins que el veneren. En acabar la missa, Mn. Carles Pubill va fer-los entrega d'unes medalles confeccionades per a l'ocasió, amb la imatge de sant Miquel. Una distinció que també va ser lliurada a Roser Mujal, en agraïment per la seva tasca al capdavant dels escolans parroquials.

(Notícia sencera a www.bisbatsolsona.cat.)

Avui, 22 d'octubre, diada del Domund

Amb el lema «Sigues valent! La missió t'espera» celebrem aquest diumenge dia 22 d'octubre la diada del Domund.

En aquesta Jornada Mundial de les Missions, el Papa ens proposa tres preguntes: Quin és el fonament de la missió? Quin és el cor de la missió? Quines són les actituds vitals de la missió?

El Domund d'enguany se centra en una d'aquestes actituds: la valentia. Hem de fer «un salt» i deixar que creixi en cadascun de nosaltres un cor missioner. Hem de tenir audàcia de buscar nous camins per a fer arribar a tothom el do de la salvació.

Avui és una gran ocasió per a participar, a través de l'oració, del testimoni de vida i de la comunió de béns, en les necessitats de l'evangelització.

Mare de Déu del Remei dels Molars

Josep Castellà

El tradicional Aplec dels Molars celebrà la trenta-dosena edició a la capella dedicada a la Mare de Déu del Remei dins la partida dels Molars, en el terme municipal de Tàrraga. Una inscripció al monòlit de pedra recorda que l'any 1815 uns devots targarins van erigir una petita capella sota l'advocació de la Verge del Remei, en aquell indret.

El diumenge dia 8 d'octubre, una trentena de fidels arribats en vehicles i a peu s'aplegaren en el recinte de la capella dedicada a la Verge patrona i participaren en el rosari i en la missa presidida per Mn. Josep M. Vilaseca, rector de Tàrraga.

Aquest en l'homilia manifestà que «hem de demanar a la Mare de Déu que ens ajudi a donar bons fruits i trobar en la pregària tot allò que la vida ens ofereix». Intervingueren en els cants l'organista parroquial Jesús Balletbó, entonant-se la «Pregària a la Verge del Remei», dirigida per Antonio Torres.

Al final s'interpretaren els goigs en lloança de la Mare de Déu dels Molars, lletra de Lluís Serra i música de Mn. Carles Melé, estrenats en 1986. El tradicional aplec tingué un esmorzar de germanor en què es repartiren les tradicionals pomes d'Urgell portades pel devot Josep Salvadó.

El vídeo del Papa — Xarxa Mundial d'Oració del Papa

El vídeo del Papa és una iniciativa global desenvolupada per la Xarxa Mundial d'Oració del Papa (Apostolat de l'Oració) per tal de col·laborar en la difusió de les intencions mensuals del Sant Pare sobre els desafiaments de la humanitat.

Cada mes, des de fa quasi dos anys, el Pontífex ens parla sobre alguna qüestió i ens convida a pregar en un vídeo que dura aproximadament un minut o un minut i mig.

Els temes tractats fins ara han estat: el diàleg interreligiós, el respecte a la creació, les famílies en dificultat, els petits agricultors, les dones en la societat, els ancians marginats, els pobles indígenes, l'esport, els periodistes, els refugiats, els cristians perseguits, els joves, els allunyats, els artistes, les parròquies missioneres, els drets dels treballadors, etc.

Per a veure tots els vídeos cal anar a: www.bisbatsolsona.cat/etiqueta/sant-pare/

Ja es pot utilitzar l'App de la litúrgia de les hores en català

Centre de Pastoral Litúrgica

Després de la nova edició de la litúrgia de les hores en català que va sortir a la llum el mes de setembre del 2016, tenim ara el goig de presentar l'aplicació per als sistemes Android i iPhone de telefonia mòbil de la mateixa litúrgia de les hores en català, amb la mateixa versió del text oficial preparat per la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Amb aquesta APP, amb la qual es pot accedir a totes les hores de l'ofici diví i que cada usuari podrà utilitzar amb el propi de la diòcesi on es trobi, volem contribuir a estendre la pràctica de la pregària de l'Església en tota la comunitat del Poble de Déu. Són ja molts els fidels i les comunitats que han trobat en la litúrgia de les hores el camí de la fidelitat en la pregària de cada dia, van redescobrint amb goig els tresors que conté la pregària de l'Església i hi tenen una font d'espiritualitat.

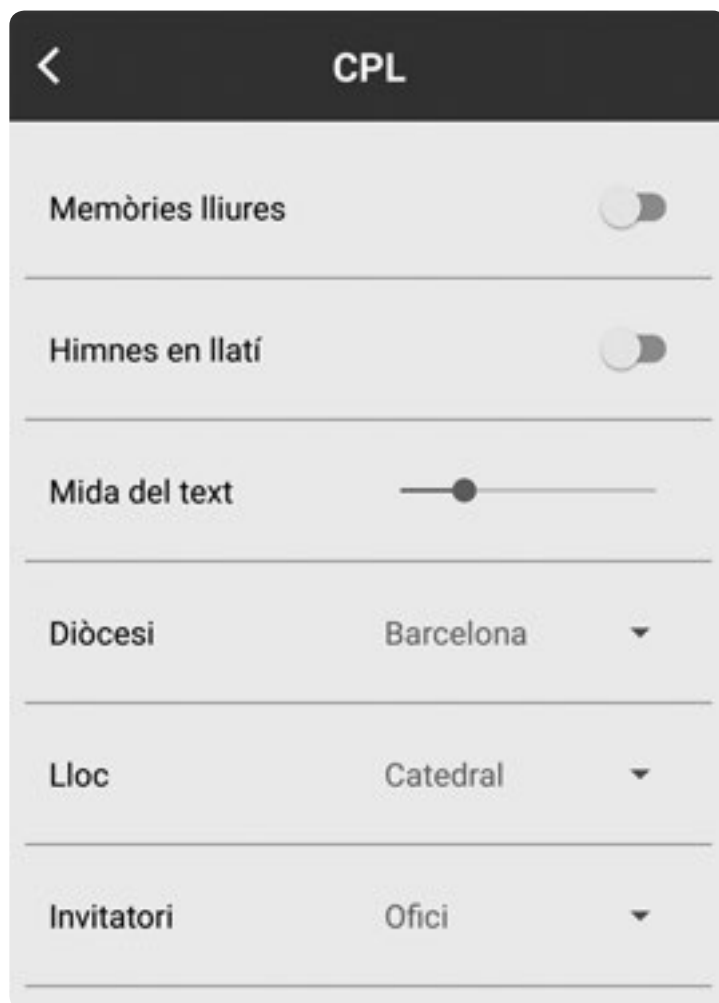
Enllaços per a descarregar l'aplicació:

Android

<https://play.google.com/store/apps/details?id=cpl.cpl>

iPhone

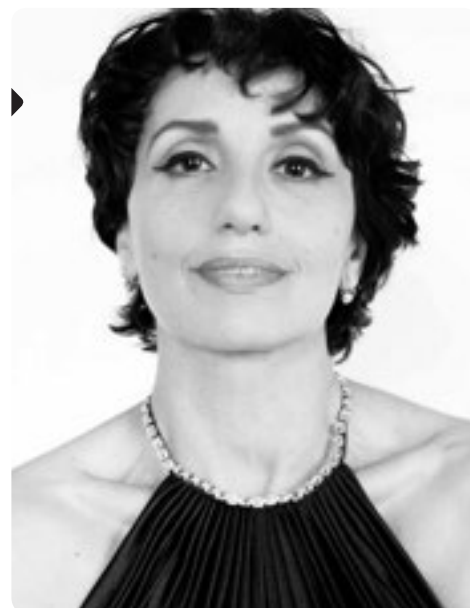
<https://itunes.apple.com/us/app/litcat-cpl/id1283136025?l=es&ls=1&mt=8>

Luz Casal pronuncià el pregó del Domund

La cantant Luz Casal va ser l'encarregada de pronunciar a la catedral de Sant Jaume de Galícia el pregó del Domund 2017, que se celebra avui diumenge.

En la seva intervenció va parlar així dels missioners: «Els missioners són herois anònims que, en els seus viatges a l'infern, acaben per aconseguir el cel en ajuntar amb tendresa les seves mans a altres mans. Aquests prop de 13.000 missioners espanyols estan disposats i s'obstinen a travessar mig planeta per posar en pràctica i materialitzar el seu idealisme, sortint de la comoditat del nostre món quotidià, per escoltar el batec del dolor dels perseguits, dels captaries i marginats, arribant fins i tot a arriscar la pròpia vida (que és una de les expressions més belles i desinteressades) per oferir-los una guspira d'esperança i aportar dignitat allí on no hi ha res, perquè tot ha estat degradat, quan no aniquilat.»

L'article

De qui som els fills?

Climent Forner, prev.

Tant com la notícia va ser xocant al principi, ja es preveia que la demanda judicial d'aquella pitonissa que es reivindicava com a filla biològica de Salvador Dalí acabaria malament, tal com han demostrat les proves d'ADN verificades en el cadàver exhumat del cèlebre pintor. Ningú no se n'ha sorprès, en contrast amb la gran ressonància mediàtica que havia suscitat l'esdeveniment. És natural, donada la fama de català universal de què gaudeix el geni figuerenc, semblant a la de Gaudí i Pau Casals, per diferents, i molt, que siguin. Això no vol dir que, llibert i surrealista com era, no pogués donar peu a la hipotètica, requerida paternitat.

Per cert, jo de Dalí en conservo un record amable, de fa molts anys, de quan amb un amic meu empordanès visitàrem la seva masia de Portlligat (ni que fos deshabitada aquell dia, sense ell ni la seva Gala). Però allò que més m'agrada d'ell són les dues pintures que en tinc reproduïdes: el meravellós Sant Sopar de Jesús i els Apòstols amb el Cenacle plenament obert a la llum i amb el mar al fons, i el Crist de Sant Joan de la Creu, aquell Crucifix penjant sobre l'univers. Diria's que són obra d'un artista creient. Déu el tingui en glòria, amb el bigoti i tot.

El que volia dir, partint de l'estrambòtica anècdota, és una altra cosa: us heu preguntat mai de qui sou fills vosaltres mateixos? Dels pares-mares carnals tothom ho sap, ningú no en dubta, això que un dels drames més punyents dels nostres dies és el d'aquells infants que, a causa de les crisis familiars i d'altres circumstàncies adverses, pobres, condemnats a viure com a orfes, no saben qui són el seu pare i la seva mare.

Tant de bo que dels pares naturals en siguem i ens en sentim fills de veritat a tots els efectes: ens han estimat i ens els estimem amb agraïment, sobretot si n'hem rebut una bona educació i una fe religiosa convincent, la millor herència que ens podien transmetre, molt superior a la mateixa vida i, per descomptat, als béns materials que ens puguin deixar. Pobres de nosaltres, però, si no ens podem reconèixer també com a fills d'altres pares culturals i espirituals (mestres, professors, capellans, religiosos, catequistes, patriotes, literats, artistes, filòsofs, teòlegs, científics, etc.) que ens han ajudat a créixer com a persones lliures i responsables. Sant Agustí sense santa Mònica? Mai no en donarem prou gràcies a Déu. Els primers ens han estat donats; els altres, en general, els hem pogut escollir. Heu pensat mai que Jesús és l'únic fill que s'ha pogut escollir la mare? (Carles Cardó). Ah, i en siguem conscients o no, no és per atzar sinó per gràcia que tots els humans —homes i dones— venim al món gràcies al Pare del cel que tant ens estima, Amor i Vida com és. Si volem ser feliços de debò i fer-l'en a ell, no visquem com si fóssim orfes.

La Pel·lícula

El castillo de cristal

Dirigida per Destin Cretton

EUA, 2017. Intèrprets: Brie Larson i Naomi Watts. Drama biogràfic. Per a joves i adults.

Una jove creix en una família disfuncional de nòmades inconformistes, amb una mare excèntrica i un pare alcohòlic que distreu els nens amb la seva imaginació perquè ignorin la seva pobresa. Basada en les memòries de Jeanette Walls.

Acepresa: «Dins de l'acurat quadre familiar, es posa el focus en la relació entre pare —magnífic Woody Harrelson, amb el seu volcànic caràcter inconformista— i filla —interpretada amb talent a diferents edats per Chandler Head, Ella Anderson i Larson—. En alguns passatges foscos, com la relació de Rex amb la seva mare, influència perniciososa que l'ha marcat, se sap apostar per la delicadesa, sense ocultar que ningú no és perfecte i que de vegades les perversions nien en la pròpia llar.»

La castedat

Xavier Novell, bisbe de Solsona

La setmana passada us anunciava una reflexió més extensa sobre la virtut de la castedat, amb motiu del testimoniatge del germà Ferran Saperas, màrtir beatificat aquest dissabte a la Sagrada Família. Crec que és necessària, perquè parlem tan poc d'aquesta virtut i vivim en un món tan erotitzat que és fàcil, fins i tot en els fidels més habituals, no saber exactament què és.

El Catecisme defineix la castedat com «la integració reeixida de la sexualitat en la persona i, per aquí, la unitat interior de l'home en el seu ésser corporal i espiritual. La sexualitat [...] esdevé personal i verament humana quan s'integra en la relació de persona a persona, en el do mutu total i temporalment il·limitat de l'home i de la dona. La virtut de la castedat comporta, doncs, la integritat de la persona i la integralitat del do» (núm. 2337).

La castedat, doncs, en primer lloc, dibuixa una existència en la qual les forces de la vida i de l'amor són plenes i s'experimenten en harmonia amb el conjunt de la persona, sense divisions, ni tensions, ni incoherències.

La cultura actual impulsa a viure segons les passions i els desitjos. Presenta la felicitat com el gaudi o la fruïció immediata d'allò que sedueix en cada moment. Malgrat que tothom constata la buidor d'aquesta manera de viure i el caràcter fugisser d'aquests moments de plaer o de satisfacció, hi ha grans dificultats per a valorar una vida integrada, on sigui possible una sexualitat rica i plena guiada per la raó i la norma moral.

La persona casta viu en pau, sense divisions interiors, lliure de l'esclavitud de les passions i gaudint d'una manera veritablement humana de la sexualitat. Sense menysvalorar altres dificultats per a viure una sexualitat saludable, sens dubte la més gran i més difosa és la manca de castedat.

La castedat, en segon lloc, presenta una sexualitat interpersonal, centrada en el do gratuït d'un mateix. Així, fa de les relacions ocasió de lliurament i no pas de possessió o aprofitament. Parlem de mirades o actes castos quan reconeixem i respectem l'altre com a persona a la qual ens donem amb voluntat de fer-li un bé. «La castedat s'expressa principalment en l'amistat envers el proïsme» (núm. 2347).

Existeix una castedat pròpia dels consagrats, una altra dels casats i una tercera dels solters o vidus. En tots cal que hi sigui present la maduresa sexual i afectiva i una sana integració d'aquestes dimensions en el conjunt de la vida de la persona. En cadascun, però, el do d'un mateix té unes característiques pròpies: el consagrat es dona exclusivament a Déu i des d'ell a tothom; el casat es dona exclusivament al seu cònjuge i en i a través d'ell o ella a Déu i als altres; el solter o el vidu es dona a tothom a través de l'amistat, bo i observant una vida en continència (núms. 2348-49).

Es fàcil imaginar quines són les principals ofenses a la castedat: la luxúria (núm. 2351), la masturbació (núm. 2352), la fornicació (núm. 2353), la pornografia (núm. 2354), la prostitució (núm. 2355) i la violació (núm. 2356). M'és impossible de completar aquesta reflexió aclarint aquests sis conceptes morals. Per això us convido a estudiar-los a través d'aquests números del Catecisme.

Us convido novament a Tàrrrega, diumenge vinent, a la missa d'acció de gràcies per la beatificació d'un màrtir de la castedat i us animo a demanar aquesta virtut per a tots els joves i grans de la nostra diòcesi. Fem del seu altar el lloc on Déu nostre Senyor vessa abundantment la gràcia de la castedat per a tots els devots del nou beat Ferran Saperas.

